

haar zag. Ze is zoo'n dot van een dier», ging Alice voort, half in zich zelve, terwijl ze langzaam in den vloed rondzwom, «en ze zit zoo aardig bij de kachel te spinnen en haar pooten te likken en haar gezicht te wasschen — en ze is zoo zacht om te streelen — en ze kan zoo uitstekend muizen vangen — o, neem me niet kwalijk!» riep Alice weer, want ditmaal stonden de Muis alle haren overeind en ze was zeker erg beleedigd. «We zullen niet meer over haar praten, als u het liever niet doet». «Er over praten!» riep de Muis, die nu sidderde tot aan het uiterste puntje van haar staart, «alsof *ik* zou willen praten over zoo'n onderwerp! Ons geslacht heeft altijd een haat gekoesterd jegens katten: akelige, slechte, ongemanierde schepsels! Laat me dien naam niet weer hooren!»

«Zeker niet, zeker niet!» zei Alice haastig om maar een ander onderwerp van gesprek te hebben. «Houdt u veel van — honden?» De muis antwoordde niets en toen ging Alice snel voort: «In de buurt van ons huis is zoo'n aardig hondje, dat je eens moest zien! Een kleine terrier met heldere oogjes en lang, bruin krulhaar! En hij apporteert allerlei dingen en kan «mooi zitten» en om zijn eten vragen en allerlei kunstjes verrichten — o,

zoo veel! — en hij is van een boer, weet u en die zegt, dat het dier van zooveel nut — en wel honderd gulden waard is! Hij zegt, het doodt alle ratten en — o, lieve deugd!» riep Alice op bedroefden toon, «ik ben bang, dat ik ze daar al weer beleedigd heb!» Want de Muis zwom zoo hard mogelijk van haar weg, onder het zwemmen het water erg in beroering brengend.

Daarom riep ze op zachten toon: «Muisje-lief! Toe, kom terug, dan zullen we niet weer over katten of honden praten, als je dat liever niet doet!»

Toen de Muis dit hoorde, keerde ze om en zwom langzaam naar haar terug. Het gezicht van de muis was erg bleek (van drift, zooals Alice dacht) en ze zei op zachten, trillenden toon: «Laat ons aan wal gaan en dan zal ik je mijn geschiedenis vertellen en zul je begrijpen, waarom ik zoo'n hekel heb aan katten en honden».

Het werd hoog tijd, dat ze gingen, want de vloed raakte heelemaal vol vogels en andere dieren, die er in waren gevallen. Daar waren een Eend en een Dodo, een Papegaai en een jonge Arend en verscheiden andere vreemde schepselen. Met Alice voorop zwom het gansche gezelschap naar wal.